

Chương 19

Người Trong Lòng Cô (1)

Đây là lễ Noel đầu tiên của anh ở Thượng Hải. Tuy rằng anh từ nhỏ đã học ở trường học của những người theo đạo, cũng chỉ bởi vì họ dạy học rất nghiêm túc, cũng không phân biệt người theo đạo thiên chúa hay gì. Nhưng thật ra Cố Bình Phàm từ đầu tới cuối là một tín đồ thành kính, đêm nay nhất định sẽ đi giáo đường làm lễ đến nửa đêm. Cho nên anh rất sớm đã hẹn với Cố Bình Phàm, đi dạo cửa hàng tổng hợp. Chính là không dự đoán được, sẽ có nhiều người như vậy.

Cố Bình Phàm nhìn vào những trang phục con gái trước mặt, có chút mờ mịt, “TK, em muốn mua cái gì thế?”

Anh trầm ngâm một lát, “Trang phục con gái.”

Cố Bình Phàm đưa mắt quét cao thấp của anh một vòng, vừa định hỏi hai câu nhưng bỗng nhiên lại hiểu được, “Là cho sinh viên của cậu, Đồng Ngôn kia sao?”

Cô ấy vừa nói xong, vừa nhường đường cho một vài sinh viên đang định đi qua.

“Dáng người của chị cùng cô ấy tương tự nhau, thường thức cũng có thể...”

Anh cũng không có phủ nhận gì, chỉ cảm thấy chính mình đứng ở giữa mấy cô gái này cảm thấy rất chật chội, có chút ngột ngạt, “Thay em mua một chút quần áo phù hợp với cô ấy, em muốn làm quà Noel cho cô ấy.”

Anh nâng tay nhìn thời gian, “Em ở dưới lầu Coffee Bean chờ chị, khoảng 20 phút nữa nhé?”

Nhìn là cậu người, giọng điệu nho nhã lễ độ, nhưng lại hoàn toàn không cho người ta cơ hội cự tuyệt. Cố Bình Phàm đã quen với tác phong nói của anh từ nhỏ, ngay cả nói cũng đều lười nói, trực tiếp nhận chức trách này mà chen vào đám người.

Anh đến dưới lầu Coffee Bean, nhưng cũng đã kín người, không có chỗ ngồi, tùy tiện gọi một tách trà rồi đứng đợi. Vận khí tốt, đợi cho đến khi người phục vụ mang trà tới, vừa vận ở góc sáng nơi cửa sổ có người rời đi. Có một đôi tình lữ mặc áo đôi đi qua bên người, hihi ha ha cười, người nam sinh bỗng nhiên đưa ra một cái hộp, không biết trong đó có cái gì, cô gái mở ra nháy mắt che miệng thét chói tai, làm đủ biểu tình khoa trương.

“10 phút.”

Bỗng nhiên có một cái túi lớn che khuất tầm mắt của anh, “Áo lông, khăn quàng cổ, đều là chọn theo sở thích của chị. Xét thấy cậu đang tán tụng thường thức của chị, chị liền chiếu theo sở thích của chính mình mà mua.”

Anh mở túi giấy ra nhìn, thế nhưng vẫn là màu xanh ngọc, “Chị làm sao mà luôn giẫm chân tại chỗ thế này? Thích màu này cũng đến bảy tám năm rồi còn gì?”

Cố Bình Phàm lấy ví tiền ra, chuẩn bị đi mua nước, “Tôi hôm đó em có nói với chị, Đồng Ngôn mặc màu này lên người nhìn rất đẹp.”

Nói xong liền đứng lên, đi mua ly café trở về. Vị trí hai người đang ngồi là ở góc khuất nhất, thời điểm Cố Bình Phàm bung tách café trở về suýt nữa thì bị xô đẩy mà làm đổ tách café lên người ta, gian nan chen qua lần lại giữa đám người mới tới được chỗ ngồi, nhìn Cố Bình Sinh đang tựa vào ghế sofa, bỗng nhiên mím chặt môi đánh giá cậu em họ này.

“Em cùng với sinh viên của mình...” Cô đang nghĩ nghĩ để tìm từ, cuối cùng quyết định dứt khoát gọn gàng, “Có phải đang yêu đương hay không?”

Sau phút trầm mặc ngăn ngui, anh nói, “Vừa mới bắt đầu.”

Cố Bình Phàm nhướn mày, nhấp một hợp café, bỗng nhiên nói đến một chuyện mà trước giờ thủy chung không có đề cập qua, có thể nói là một vấn đề kiêng dè.

“Mấy ngày trước chị cùng một số bác sĩ khoa tim mạch của Thụy Kim nói chuyện phiếm, có nhắc tới tên của mẹ em, không nghĩ tới bọn họ còn nhớ rất rõ bác sĩ nổi danh của khoa tim như vậy...”

Cô uống một hợp café, tiếp tục nói, “Nhiều năm như vậy đã qua, ngay cả không thể nhưng mọi người vẫn còn nhớ rõ dì như vậy, TK, có phải em chưa quên được một chút nào hay không?”

Anh vẫn không nói chuyện, cầm lấy tách trà. Trà có chút lạnh rồi.

“Tuy rằng cậu chưa bao giờ nói, chị biết cậu vẫn cảm thấy cậu rất yêu mẹ của cậu,” Bình Phàm nói, “Dì là người học luật, cậu liền nhất định phải đi học luật, chị thấy rất rõ, cậu lúc trước có thể có lựa chọn tốt hơn. Dì là bác sĩ khoa tim mạch, cậu cuối cùng liền thi vào làm bác sĩ khoa tim mạch... bao gồm cả tên của cậu, TK, Đồng Kha, Cố Đồng Kha. Trên người của cậu đều là bóng dáng của dì.”

Anh vẫn không nói chuyện.

Đến cuối cùng Bình Phàm cũng cảm thấy đề tài này thật sự làm cho người ta không thoải mái chút nào. Cô thở dài, “Kỳ thật chị muốn nói rằng, cậu cần phải rõ ràng, tình yêu thầy trò có phải hay không cũng bởi vì mẹ cậu? Đây không phải là nước ngoài, cậu rất rõ ràng tình yêu thầy trò không được hoan nghênh như vậy. Hoặc bởi vì cô gái kia có tên là Đồng Ngôn?” Cô đoán, hỏi ra nghi vấn cuối cùng, “Hoặc là cô ấy cũng trải qua những chuyện giống như cậu?”

Màu trắng gồm sứ nơi tách trà, đưa lên bên miệng, không hiểu liền dừng một chút.

Cô Bình Phàm nhìn anh tiếp tục uống trà, hoàn toàn hiểu được, mình đang đơn phương độc thoại, khi cô đang muốn dừng không hỏi nữa thì anh lại bắt ngờ trả lời, “Nơi này đang phát mở bài hát gì vậy? Nếu đúng thì chủ đề là gì thế?”

Cô Bình Phàm giật mình, nghe một lát rồi lắc đầu nói, “Nghe không ra, hẳn là nhạc trẻ, hiện tại đều là đám trẻ thích nghe, đa số là chị chưa từng nghe qua lần nào.”

“Chưa từng nghe qua sao?”

“Ừ, chưa từng nghe qua.”

“Mỗi khi em quen biết một người bạn mới đều có loại cảm giác này, xa lạ, chưa từng nghe qua, phỏng chừng cũng không có cơ hội nghe lại,” Anh nói, nhìn vào ánh mắt của Bình Phàm, “Chị lớn lên cùng em từ nhỏ, cho nên khi chị cùng em nói chuyện, em còn có thể nhớ rõ thần thái giọng điệu của chị khi đó. Hiện tại ngấm lại, từ khi sinh bệnh cho tới hôm nay rõ ràng không quá mấy năm, ngay cả giọng nói của Tử Hạo, em đều đã quên không thể nhận ra được.”

Lần này đổi lại là Cô Bình Phàm trầm mặc.

“Đối với giọng nói của phụ nữ, em nhớ rõ không nhiều lắm, nhưng ngày đó gặp lại Đồng Ngôn, giọng nói của cô ấy em lại nhớ rất rõ ràng.” Xác thực mà nói là giọng nói của cô ấy lúc mười ba mười bốn tuổi. “Là cảm giác quen thuộc.”

Anh nói xong, vài ngón tay cũng miết nhẹ trên những đường nét tinh xảo nơi hoa văn tách trà. Có lẽ ngay từ đầu, là vì khó có được cảm giác quen thuộc này.

Anh bỗng nhiên thay đổi giọng điệu, “Sau đó thì sao? Ai còn nói phải rõ ràng...”

Tóc chặn đi ánh mắt của anh, ánh mặt trời mềm mại bên cửa sổ, anh cười đến âm áp vô hại như thế, “Loại cảm giác này nếu có thể nói rõ ràng, thượng đế

liền không biết dùng câu chuyện chiếc xương sườn để qua loa mà tặc trách người đời, mà hình dung tình yêu.”

Cô Bình Phàm lại cười không ngừng, “Không cần khinh nhờn tín ngưỡng của chị.”

“Hoàn toàn không có khinh nhờn,” Anh nói, “Chị đã tin một cái gì đó như vậy, em cũng có nhận thức giống như vậy thôi.”

“Ví dụ như?” Cô buồn cười nhìn anh.

“Ví dụ như, hôn nhân là lễ vật của thượng đế, là thần thánh. Lại ví dụ như thượng đế đem hôn nhân tính như là lễ vật ban cho loài người, nhưng chỉ có những người trong hôn nhân nó mới biểu đạt một loại thân mật yêu đương nhất định, ở ngoài hôn nhân thì sẽ tính là một sai lầm.”

Không hổ là học ở trường giáo hội mà ra, anh quả thực nghĩ cũng không muốn nghĩ thêm nữa, “Cái đó... là niềm tin nơi đáy lòng của em.”

Nói chuyện một lúc qua 6h thì chỉ còn lại một mình anh. Anh nhớ rõ Đồng Ngôn nói qua thời gian cô thi xong, vốn nghĩ ở chỗ này chờ đến 5h30. Đáng tiếc kế hoạch đã bị cắt ngang, La Tử Hạo ở Tân Thiên Địa gửi tin nhắn cho anh, nói nhất định tối nay phải gặp được anh. Anh đối với phong cách tụ tập theo kiểu nước ngoài không tính là quen thuộc, vốn muốn dẫn Đồng Ngôn ăn cơm nên chuẩn bị đi Tân Thiên Địa, nhưng thật sự chịu không nổi tin nhắn tra tấn của La Tử Hạo nên chỉ có thể tới đó trước một bước. Vị trí tốt nhất của nơi đây, anh ta đã sớm an bài rất tốt.

“Những thứ kia...” La Tử Hạo vừa ngồi xuống, liền nhìn thoáng qua túi giấy bên cạnh bàn, còn nhìn thấy rõ ràng nữ trang bên trong... “TK, cậu hẹn với Triệu Nhân sao?”

“Chuyện của cậu và bạn gái cũ có thể không cần nhắc đến tôi không?” Anh vẫy tay, muốn gọi rượu.

La Tử Hạo cười rộ lên, “Đừng nói với tớ là cậu hẹn với bạn gái chứ? Tớ đã từng gặp cô ấy rồi sao?”

Nhân viên phục vụ bụng bình đựng rượu tới, anh vẫy tay ý nói rót cho La Tử Hạo trước.

“Cậu chưa có gặp qua cô ấy bao giờ, nhưng lát nữa cô ấy sẽ đến đây.”

La Tử Hạo suýt nữa thì bị tàn thuốc làm bỏng tay, chỉ cảm thấy chính mình giống như là đã qua một đời rồi chưa gặp người bạn này, như thế nào mà lại có sự biến hóa lớn như vậy?

Từ khi nhận được tin nhắn, cô giống như là làm sai chuyện gì đó. Nhưng Trâm Diêu trên đường đi đều nhẹ giọng thì thầm, nhờ cô nhất định phải cùng cô ấy đi ăn cơm với hai người kia, căn bản không có cơ hội cự tuyệt. Cuối cùng cô đành chột dạ nhắn tin cho Cố Bình Sinh, nói chính mình có lẽ sẽ đến muộn một chút. Rất nhanh anh đã gửi tin nhắn trả lời: Không sao, anh chờ em. TK.

Đầu óc cô giống như một cái đồng hồ, bắt đầu im lặng tính toán thời gian. 6h tối là có thể đến được nội thành, ăn nhanh một chút, hoặc ăn một nửa bữa ăn thì rời đi. Bây giờ hơn là có thể đến chỗ anh rồi.

Trâm Diêu không nghĩ tới hẹn hò lại thuận lợi như vậy, không có nói trước nơi đến, chỉ nói muốn chiếu cố hai vị khách đến từ phương bắc mà thôi, muốn họ đến thử đồ ăn Thượng Hải, liền đến nơi ăn uống ở tầng cao nhất của Tân Thiên Địa. Kết quả vừa đến cửa mới phát hiện đã có hơn trăm người đang còn chờ để có được một chỗ ngồi. Cô nhìn thấy nhiều người như vậy mà có chút đau đầu. Vừa định đi, Trâm Diêu bất ngờ dừng lại, “Đồng Ngôn, nhìn kia, là thầy Cố.”

Tâm tư vì lừa dối anh mà có chút hoảng hốt. Cô quay đầu lại, xuyên qua cửa thủy tinh nhìn thấy Cố Bình Sinh ngồi ở vị trí thật bắt mắt đó. Đồng thời anh cũng nhìn thấy bọn họ. Trâm Diêu cách tám cửa kính vẫy tay chào hỏi, cô cũng chỉ có thể làm theo động tác của Trâm Diêu, mang ý chào hỏi. Sau đó thấy anh thu hồi tầm mắt, tiếp tục cùng người ngồi đối diện nói chuyện.

“Giảng viên của trường các cậu thực nhả nhận đến biến chất quá thôi...” Thành Vũ cười cười, “Nhìn không giống như một giảng viên luật gì cả.”

Trâm Diêu níu lấy cánh tay Đồng Ngôn, “Anh ấy lần đầu tiên đến đây, tớ cũng cảm thấy rất hoảng sợ, làm thay đổi hoàn toàn ấn tượng của tớ đối với người học Luật. Thôi bỏ đi, người ở đây nhiều quá, tớ đưa các cậu đến gần nhà tớ ăn vậy. Tớ quên mất hôm nay là đêm giáng sinh, không có người quen ở những nơi như thế này thì đảm bảo sẽ không có chỗ ngồi.”

Thành Vũ nhún vai, “Tớ sao cũng được, đây là địa bàn của hai cậu, bọn tớ chỉ có thể để hai người an bài thôi.”

Đồng Ngôn suy nghĩ một cách hỗn loạn, suy nghĩ vô số lý do, lại tìm không thấy lý do gì để rời đi. Kết quả chỉ có thể không yên lòng mà đi theo Trâm Diêu xuống lầu, bởi vì đang là dịp lễ, căn bản rất khó đón được xe taxi, bọn họ phải đi bộ cũng khoảng 30 phút, cô cố gắng yên lặng nhớ đường, miễn cho trong chốc lát tìm không được đường trở về.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Trâm Diêu gọi xong món, thấp giọng hỏi cô, “Tớ thấy từ lúc cậu nhìn thấy bạn trai tới giờ, cậu cứ thất thần như vậy là sao. Tớ

nhìn thấy anh ta cũng rất được, chỉ là cãi nhau thôi mà, là một thú vui khi yêu đương, cãi cọ âm ỉ đủ rồi thì tìm thời điểm thích hợp làm hòa đi thôi.”

Đồng Ngôn uống trà hoa cúc, thấp giọng nói, “Anh ấy là bạn trai cũ, hiện tại không có quan hệ gì với tớ cả.”

“Bạn trai cũ?” Trầm Diêu mở to hai mắt, lập tức nắm lấy tay cô, “Không phải chứ, tớ không biết tình huống trước kia thế nào nhưng bây giờ anh ấy cũng vượt qua 1400km, đuổi tới Thượng Hải. Tớ ủng hộ cậu.”

Lục Bắc phỏng chừng chưa thấy người khác có thể vì chuyện của mình mà nháo thành như vậy, cùng Thành Vũ liếc nhau, muốn cười mà không được.

“Đúng rồi, The longer you have to wait for something, the more you will appreciate it when it finally arrives. Câu này rất hay.”

Lục Bắc sợ run một chút, nghi hoặc nhìn Đồng Ngôn.

Đồng Ngôn đưa tay ở dưới bàn nắm lấy cánh tay của Trầm Diêu, không kịp nhắc nhở thì Trầm Diêu đã bật thốt nên lời, “Không phải là anh gửi tin nhắn đó sao? Nói muốn chờ Đồng Ngôn?”

“Đồng Đồng?” Sắc mặt Lục Bắc có chút khác thường, nhìn cô.

Đồng Ngôn nhếch môi, do dự vài giây mới nói, “Ừ, là người trong lòng mình bây giờ.”

Toàn bộ căn phòng đều an tĩnh lại, Trầm Diêu dần dần hiểu được chính mình làm cái gì.

Thành Vũ bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, “Trầm Diêu, theo anh ra ngoài mua gói thuốc đi?”

Trầm Diêu khó được thức thời, lập tức đi ra ngoài, để lại hai người bọn họ.

Đồng Ngôn thủy chung không nhìn Lục Bắc, anh cũng không nói gì. Tay của anh nắm chặt cái chén trong tay, siết chặt giống như dùng hết sức vậy.

Cô tiếp tục uống trà, “Có lẽ nên thử một chút mới phát hiện ra cô ấy... cũng không xấu xa cho lắm. Không mang nhẫn cưới, không ở cùng nhau, đêm giáng sinh tới tìm em, điều này có thể thay đổi được cái gì, anh đã kết hôn rồi. Sinh viên luật làm sao có thể không hiểu được luật hôn nhân như thế chứ?” Cô miễn cưỡng nói một câu như vậy, sau đó cũng không nói gì nữa.

Lúc trước là Phương Vân Vân tách hai người bọn họ ra, cô có thể cố gắng quên Lục Bắc, lại không thể cười nói mà đi chúc phúc cho cô ta. Nếu không có

vụ tai nạn xe ấy, đêm giáng sinh này sẽ là thế nào đây? Hai người lại không nói gì nữa, cô rất nhanh đứng dậy rời đi, nói với Trầm Diêu chính mình có việc phải đi.

Trầm Diêu có chút ngớ ngẩn, không nghĩ tới chính mình muốn hợp tác cho bạn lại có kết quả như vậy.

Thời điểm trở về, Đồng Ngôn đi nhanh hơn một chút, hai 20 phút đã đến cửa Đỉnh Thái Phong. Dọc theo đường đi, cô muốn gửi cho anh tin nhắn nhưng lại không biết nên nói cái gì. Có khả năng bây giờ anh đã đi rồi? Nếu đi rồi thì cô nên làm cái gì bây giờ? Đã 8h rồi, trong nhà ăn vẫn ồn ào tiếng người như cũ. Anh vẫn còn ngồi tại vị trí thật bắt mắt kia. Người bạn của anh đã rời đi rồi. Áo khoác vắt trên ghế dựa bên người, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro, nhìn từ góc độ này có thể nhìn thấy được ngọn đèn của Tân Thiên Địa phản chiếu lên chiếc áo, mà anh liền đưa lưng về phía ngọn đèn, tay phải cầm cuốn tạp chí, để hờ trên bàn lật từng tờ từng tờ xem chăm chú.